

Heden, de achtentwintigste september

tweeduizendtweintig, ten verzoeken van de rechtspersoonlijkheid bezittende stichting **STICHTING PLATFORM STORM**, [REDACTED]

G

[REDACTED], ten deze woonplaats kiezende te 2992 XC Barendrecht aan de 1^e Barendrechtseweg 76-80 ten kantore van Vos & De Lange Advocaten, van welk kantoor de aldaar gevestigde advocaat Mr P.A. de Lange tot advocaat wordt gesteld en haar in dit geding zal vertegenwoordigen en dat hij via dat kantoor op het elektronische adres rol@vdladvocaten.nl bereikbaar is;

heb ik,

mr. Ilona Francisca Theresia van Dam,
als toegevoegd gerechtsdeurwaarder
werkzaam op het kantoor van Nanda Bicker,
gerechtsdeurwaarder gevestigd te Amsterdam
en aldaar kantoorhoudende aan de Kabelweg 57;

krachtens mij mondeling verstrekte last van de Edelachtbare Voorzieningenrechter van de Rechtbank Noord-Nederland, locatie Assen, d.d. 24 september 2020

IN KORT GEDING GEDAGVAARD

1. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
2. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

7
voor iedere
gedaagde
een

f.i.
(1)

3. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

alle ten deze uitdrukkelijk woonplaats gekozen hebbende te [REDACTED]

[REDACTED] aldaar aan die
gekozen woonplaats mijn exploit doende en afschrift dezes en van na te melden
producties latende aan: [REDACTED]

OM:

Op donderdag, de achtste oktober tweeduizendtweintig, des voormiddags te tien uur, in persoon, desgewenst vergezeld van een advocaat, te verschijnen ter terechtzitting van de Edelachtbare Voorzieningenrechter van de Rechtbank Noord-Nederland, locatie Assen, die alsdan in kort geding zitting houdt in het Gerechtsgebouw aan de Brinkstraat 4 aldaar;

MET AANZEGGING:

dat, indien gedaagde niet in persoon en evenmin vertegenwoordigd door een advocaat op de terechtzitting verschijnt en de voorgeschreven termijnen en formaliteiten in acht zijn genomen, de Rechter verstek tegen die gedaagde zal verlenen en de hierna omschreven vordering zal toewijzen, tenzij deze hem onrechtmatig of ongegrond voorkomt;

indien ten minste één van gedaagden in persoon of bij advocaat ter terechtzitting is verschenen, tussen alle partijen één vonnis zal worden gewezen, dat als een vonnis op tegenspraak wordt beschouwd;

bij verschijning in het geding van ieder van gedaagden een griffierecht zal worden geheven, te voldoen binnen vier weken te rekenen vanaf het tijdstip van verschijning;

de hoogte van de griffierechten is vermeld in de meest recente bijlage behorend bij de Wet griffierechten burgerlijke zaken, die onder meer is te vinden op de website: www.kbvq.nl/griffierechtentabel;

van een persoon die onvermogend is, een bij of krachtens de wet vastgesteld griffierecht voor onvermogenen wordt geheven, indien hij op het tijdstip waarop het griffierecht wordt geheven heeft overlegd:

- a) een afschrift van het besluit tot toevoeging, bedoeld in artikel 29 van de Wet op de rechtsbijstand, of indien dit niet mogelijk is ten gevolge van omstandigheden die redelijkerwijs niet aan hem zijn toe te rekenen, een afschrift van de aanvraag, bedoeld in artikel 24 lid 2, van de Wet op de rechtsbijstand, dan wel
- b) een verklaring van het bestuur van de raad voor rechtsbijstand, bedoeld in artikel 7, derde lid, onderdeel e, van de Wet op de rechtsbijstand waaruit blijkt dat zijn inkomen niet meer bedraagt dan de inkomens bedoeld in de algemene maatregel van bestuur krachtens artikel 35, tweede lid, van die wet;

TENEINDE alsdan namens mijn requirante als eiseres in kort geding op na te melden gronden te horen eis doen en concluderen, dat:

Partijen

1. Eiseres is stichting Platform Storm ¹ (een stichting conform 3:305a lid 1 BW) (prod. 1).
2. Platform Storm heeft met name als doel en concreet eigen belang de plaatsing van windmolens tegen te gaan op het grondgebied van de gemeente Borger-Odoorn en/of het direct aangrenzende grondgebied van andere gemeenten, waaronder AA en Hunze (prod. 2).
3. Gedaagden zijn de initiatiefnemers (prod. 3, 4 en 5) van windpark De Drentse Monden en Oostermoer, hierna te noemen: het windpark.

Windpark

4. Het windpark is geprojecteerd in het noordelijk deel van de Drentse Veenkoloniën, in de gemeenten Borger-Odoorn en Aa en Hunze. De 45

¹ Zie www.platformstorm.nl

windturbines worden geplaatst in zes lijnopstellingen. Die lijnen zijn verspreid over ruim 50 vierkante kilometer in het gebied van 2^e Exloërmond, Nieuw-Buinen, Drouwenermond en Gasselternijveen (prod. 6).

5. Eiseres stelt zich in dit geval als doel de plaatsing van dit windpark van gedaagden tegen te gaan. Zij heeft recht op en zeer spoedeisend belang bij de gevorderde voorzieningen, aangezien de aanleg, bouw en oprichting van het windpark thans in volle gang is en de doelstelling, het (gebundeld) belang en de activiteiten van eiseres (onomkeerbaar) aantast.
6. Bij voortduring van deze situatie dreigt ontoelaatbare onrechtmatigheid voort te duren en een onomkeerbare situatie te ontstaan. Onmiddellijke voorziening bij voorraad is mitsdien vereist.

Eerdere besluitvorming

7. De werkzaamheden van gedaagden voor het windpark zijn bij diverse gecoördineerd voorbereide besluiten vergund.
8. Bij uitspraken van 21 februari 2018 ² en 24 juni 2020 ³ heeft de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State, hierna: de Afdeling, de beroepen tegen het inpassingsplan voor het windpark en een aantal uitvoeringsbesluiten niet-ontvankelijk dan wel ongegrond verklaard.
9. Platform Storm heeft de Afdeling verzocht eerstgenoemde uitspraak te herzien, maar dat verzoek is bij uitspraak van 17 april 2019 afgewezen ⁴. De voor het windpark verleende vergunningen zijn met de uitspraken van de Afdeling in beginsel onherroepelijk geworden.

Onrechtmatigheid

10. De vergunningen zijn echter verleend in strijd met dwingendrechtelijke regels van het Unierecht en niet in overeenstemming met de harde eisen die daaruit

² ECLI:NL:RVS:2018:616

³ ECLI:NL:RVS:2020:1480

⁴ ECLI:NL:RVS:2019:1209

voortvloeien, zo volgt mutatis mutandis ook weer uit een recente uitspraak van na te melden Hof. De vergunningen zijn mitsdien om meerdere redenen –zie hierna punt 14 en volgende – onwettig en liggen voor vernietiging c.q. nietigverklaring gereed.

11. De vergunningen zijn in strijd met het recht en als zodanig onrechtmatig in de zin van artikel 6:162 BW. Gebruik van die vergunningen is in strijd met dwingende wettelijke verplichtingen van Unierecht en nationaal recht. Die onrechtmatige daad kan daarmee aan gedaagden worden toegerekend. Het bestuursrechtelijk stelsel van rechtsbescherming tegen de besluiten van de bevoegde gezagen voor eiseres is uitgeput (vergelijk artikel 70 Rv), heeft niet, althans onvoldoende gewerkt en is als zodanig niet effectief gebleken.
12. Eiseres bewandelt nu de civielrechtelijke weg. Zij richt zich op grond van onrechtmatige daad rechtstreeks tot gedaagden. De onderhavige vorderingen strekkende tot staking van onrechtmatige gedragingen en dientengevolge ter verdere voorkoming en beperking van (onomkeerbare) schade zijn dan ook in dit geding tot hen en niet tot de overheid gericht. De geschonden norm strekt tot bescherming van het door eiseres behartigde belang ⁵. Ook gelet op de aard van het ingeroepen recht ⁶ is UEA Voorzieningenrechter bevoegd deze zaak te behandelen en daarover te oordelen.

SCHENDING VAN HET UNIERECHT

1. Hof van Justitie 25 juni 2020

13. In de zaak Windturbines te Aalter en Nevele ⁷ in Vlaanderen heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie te Luxemburg, hierna te noemen: het Hof, op 25 juni 2020 voor recht verklaard:

1. *Artikel 2, onder a), van richtlijn 2001/42/EG van het Europees Parlement en de Raad van 27 juni 2001 betreffende de beoordeling van de gevolgen voor het milieu van bepaalde plannen en programma's moet aldus worden*

⁵ ECLI:NL:PHR:1986:AD3741

⁶ HR 26 maart 1971, NJ 1971, 434 inzake Elsloo

⁷ ECLI:EU:C:2020:503

uitgelegd dat het begrip "plannen en programma's" ook ziet op een besluit en een omzendbrief die zijn vastgesteld door de regering van een gefedereerde eenheid van een lidstaat en die elk verschillende bepalingen bevatten over de bouw en exploitatie van windturbines.

2. *Artikel 3, lid 2, onder a), van richtlijn 2001/42 moet aldus worden uitgelegd dat een besluit en een omzendbrief die elk verschillende bepalingen bevatten over de bouw en exploitatie van windturbines, waaronder maatregelen inzake slagschaduw, veiligheid en geluidsnormen, plannen en programma's vormen waarvoor volgens die bepaling een milieubeoordeling moet worden verricht.*
3. ***Indien blijkt dat een milieubeoordeling in de zin van richtlijn 2001/42 had moeten worden verricht voorafgaand aan de vaststelling van het besluit en de omzendbrief die de grondslag vormen voor een bij een nationale rechter aangevochten vergunning voor de bouw en exploitatie van windturbines, en deze handelingen en vergunning dus niet verenigbaar zijn met het Unierecht, mag die rechter de gevolgen van deze handelingen en vergunning slechts handhaven indien het interne recht dit toestaat in het kader van het bij hem aanhangige geding en de nietigverklaring van de vergunning aanzienlijke gevolgen zou kunnen hebben voor de elektriciteitsvoorziening in de hele lidstaat in kwestie.***

Een dergelijke handhaving mag bovendien niet langer duren dan strikt noodzakelijk is om een einde te maken aan die onrechtmatigheid. Het staat in voorkomend geval aan de verwijzende rechter om dit te beoordelen in het hoofdeding.

14. De normstellende regels en voorschriften zijn voor de situatie in Nederland op een vergelijkbare wijze als in Vlaanderen neergelegd als vast toetsingskader bij de verlening van vergunningen voor windturbines in:
 - de Regeling algemene regels voor inrichtingen milieubeheer van 9 november 2007, nr. DJZ2007104180 (Activiteitenregeling) en
 - het Besluit algemene regels voor inrichtingen milieubeheer van 19 oktober 2007 (Activiteitenbesluit).

Hiermee zijn zover mogelijk alle windturbines onder het beoordelingsregime van het Activiteitenbesluit gebracht ⁸.

15. Het bevoegd gezag alhier moet kortgezegd op grond van het Besluit omgevingsrecht voor de oprichting van een windpark de gevolgen voor het milieu bij de beoordeling van de aanvraag betrekken, waarbij aan de in Activiteitenbesluit opgenomen normen en richtwaarden wordt voldaan, de daarin opgenomen grenswaarden in acht worden genomen en de daarin opgenomen milieukwaliteitseisen worden betrokken. Die regels zijn uitputtend en vormen harde voorwaarden, zodat het bevoegd gezag over deze aspecten niet meer bevoegd is een eigen afweging te maken in de omgevingsvergunning, tenzij er (expliciet) ruimte wordt gegeven voor het vaststellen van maatwerkvoorschriften. De normen uit het Activiteitenbesluit en de -regeling worden zo als richtsnoer gebruikt in het kader van een goede ruimtelijke ordening en de aanvaardbaarheid van milieueffecten. Het verband met de ruimtelijke ordening is daarmee gegeven.

Als de onderzoeken en deskundigenrapporten die ten grondslag liggen aan die normen geen gebreken vertonen kan naar nationaal recht bij deze stand van zaken het bevoegd gezag zelfs tot de conclusie komen dat helemaal geen MER nodig is.

16. Richtlijn 2001/42/EG – de strategische milieubeoordelingsrichtlijn oftewel de SMB-richtlijn – ex artikel 288 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (VEU) verbindend ten aanzien van de in deze richtlijn te bereiken resultaten - ziet op plannen en programma's, alsook de wijzigingen daarvan, die door een instantie van een lidstaat worden opgesteld of vastgesteld, voor zover zij door wettelijke of bestuursrechtelijke bepalingen zijn voorgeschreven. Het bereik daarvan dient ruim te worden uitgelegd. **De richtlijn stelt bovendien de verplichting om een bepaald plan of programma voorafgaand – bij de voorbereiding en vóór de vaststelling – aan de toepassing daarvan aan een milieubeoordeling te onderwerpen, afhankelijk van de voorwaarde dat het gaat om een plan of programma dat aanzienlijke milieueffecten kan hebben.**

⁸ Tweede Kamer der Staten-Generaal, vergaderjaar 2009-2010, 31 209, nr 99.

17. De richtlijn beoogt - overeenkomstig artikel 191 VWEU / 174 EG - een hoog milieubeschermingsniveau te waarborgen en de kwaliteit van het milieu te verbeteren. Dat volgt ook uit artikel 37 van Het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.
18. De omstandigheid dat een nationale handeling een zeker niveau van abstractie vertoont en een doel van transformatie van een geografische zone nastreeft, vormt een illustratie van haar programmatische of planificatieve dimensie en verhindert niet dat zij valt onder het begrip 'plannen en programma's'.
19. Voor de vraag of bedoelde handeling of handelingen het kader vormen voor toekomstige vergunningen voor projecten verwijst het Hof naar elke handeling die, door vaststelling van op de betrokken sector toepasselijke regels en controleprocedures, een (kwalitatief) groot pakket criteria en modaliteiten vaststelt voor de goedkeuring en de uitvoering van één of meerdere projecten die aanzienlijke gevolgen voor het milieu kunnen hebben, zoals slagschaduw, veiligheidsvoorschriften en geluidsemissies. Dat is in Nederland niet anders. De windturbineprojecten die vallen onder onze nationale regelgeving hebben ook onmiskenbaar gevolgen voor het milieu.
20. **Uit de SMB-richtlijn en uit de (vaste) jurisprudentie van het Hof volgt mitsdien dat voorafgaand aan de totstandkoming van en vóór de vaststelling van het Activiteitenbesluit en de Activiteitenregeling zelf een milieubeoordeling in de zin van de SMB-richtlijn had moeten plaatsvinden. Dat is niet gebeurd. De daarin opgenomen regelingen, normen en richtwaarden zijn derhalve ten onrechte niet voorafgaand aan een milieubeoordeling onderworpen en zijn als zodanig onwettig, ondeugdelijk, onrechtmatig en volstrekt onbruikbaar, want niet getoetst en 'geijkt' op juiste toepasbaarheid. De op dat besluit en die regeling gebaseerde handelingen en vergunningen als waarvan hier sprake blijken toen en nu niet verenigbaar met het Unierecht.**
21. Eén en ander heeft uiterst verstreckende gevolgen, nu het doel van de richtlijn en de ruime uitlegging juist is te voorzien in een hoog milieubeschermingsniveau en

bij te dragen tot de integratie van milieuoverwegingen met het oog op de bevordering van duurzame ontwikkeling en het streven naar een hoog niveau van bescherming, zoals het behoud, de bescherming en de verbetering van de kwaliteit van het milieu, de bescherming van de gezondheid van de mens en het behoedzaam en rationeel gebruik van natuurlijke hulpbronnen. Eén en ander in lijn met artikel 3 lid 3 VEU en artikel 2 lid 7 van het Verdrag van Espoo.

22. De noodzaak voorafgaand te beschikken over een deugdelijke milieubeoordeling en geijkte normen klemt des te meer nu de regelgeving in Nederland bepaald geen gelijke tred heeft gehouden met de technische ontwikkeling van windturbines.
23. Onze regelgeving is tot stand gekomen in een tijd van windmolens met een tiphoogte tot circa 75 meter. Inmiddels worden windturbines vergund en opgericht met een tiphoogte van rond de 250 meter – nota bene op een afstand van minder dan 300 meter van gevoelige objecten, zoals woningen - zelfs zonder dat onder andere alle technische-, natuurkundige- en milieu- gevolgen daarvan bekend zijn en eerst goed en adequaat in beeld zijn gebracht. Er is een *mismatch* tussen regelgeving en techniek. Er staat in geen geval vast – laat staan op voorhand - dat de gezondheid van de mens en het milieu wordt beschermd of verbeterd. Er wijst intussen veel juist op het tegendeel daarvan.
24. Bij de recente presentatie van de Nationale Omgevingsvisie op 11 september 2020 heeft het kabinet bij monde van minister Ollongren van Binnenlandse zaken overigens aangegeven zo veel mogelijk windmolens op zee in plaats van op land te willen bouwen. Die gewijzigde politieke visie sluit naadloos aan op de vorderingen van eiseres.
25. Rechtsoverweging 89 van het arrest van het Hof van 25 juni 2020 luidt voorts:

Die nietigverklaring zou volgens de in punt 83 van het onderhavige arrest aangehaalde beginselen ook moeten plaatsvinden indien blijkt dat de uitvoering van het windturbineproject al is gestart of zelfs al is afgerond.

26. Het verplichtend c.q. dwingendrechtelijk karakter van de gesignaleerde strijd met Unierecht blijkt klip en klaar uit rechtsoverweging 83 van genoemde uitspraak:

Volgens het in artikel 4, lid 3, VEU neergelegde beginsel van loyale samenwerking zijn de lidstaten verplicht de onwettige gevolgen van een dergelijke schending van het Unierecht ongedaan te maken. Hieruit volgt dat de bevoegde nationale autoriteiten, inclusief de nationale rechterlijke instanties waarbij beroep is ingesteld tegen een nationale handeling die in strijd met het Unierecht is vastgesteld, verplicht zijn om in het kader van hun bevoegdheden alle noodzakelijke maatregelen te treffen om het verzuim van een

milieubeoordeling te herstellen. Dit kan er, voor een "plan" of "programma" dat is vastgesteld zonder rekening te houden met de verplichting om een milieubeoordeling te verrichten, bijvoorbeeld in bestaan dat maatregelen tot opschorting of nietigverklaring van dit plan of programma worden vastgesteld (zie in die zin arrest van 28 juli 2016, Association France Nature Environnement, C-379/15, EU:C:2016, 603, punten 31 en 32) en dat een reeds verleende vergunning wordt ingetrokken of opgeschort teneinde een dergelijke beoordeling alsnog te verrichten [zie in die zin arrest van 12 november 2019, Commissie / Ierland (Windturbinepark te Derrybrien), C-261/18, EU:C:2019, punt 75 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

27. Rechtsoverweging 84 sluit daarop aan met de woorden:

Daar moet nog aan worden toegevoegd dat enkel het Hof, bij wijze van uitzondering en om dwingende redenen van rechtszekerheid, een voorlopige opschorting kan toestaan van het effect dat een regel van het Unierecht op het daarmee strijdige nationale recht heeft, namelijk de terzijdestelling ervan. Indien de nationale rechterlijke instanties bevoegd zouden zijn om aan de nationale bepalingen voorrang te geven boven het Unierecht waarmee zij in strijd zijn, al was het maar tijdelijk, dan zou immers afbreuk worden gedaan aan de uniforme toepassing van het Unierecht (arrest van 29 juni 2019, Inter-Environment Wallonie en Bond Beter Leefmilieu Vlaanderen, C-411, EU:C:2019:622, punt 177 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

28. Uit het voorgaande volgt dat de regel en norm onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk zijn, op grond waarvan de aan gedaagden verleende vergunningen in strijd zijn met het Unierecht, onwettig en onrechtmatig zijn, nietig, althans nietig verklaard dienen te worden en dientengevolge ook de gevolgen daarvan verboden zijn en ongedaan gemaakt dienen te worden.
29. Nu ook de uitzondering uit het 3^e onderdeel van de uitspraak van het Hof zich niet voordoet – een verbod of ongedaanmaking leidt niet tot aanzienlijke gevolgen voor de elektriciteitsvoorziening in heel Nederland, windenergie is immers aanbod gestuurd en anders dan fossiele energie niet vraag gestuurd; ook als het niet waait blijft die voorziening gewoon functioneren en gaat het licht niet uit – liggen de vorderingen van eiseres prompt en onverkort voor toewijzing gereed.
30. Uit richtlijn 2001/42/EG volgt overigens onder andere ook dat het beleid betreffende de bescherming en verbetering van de kwaliteit van het milieu, alsmede de bescherming van de gezondheid van de mens dient te berusten op het voorzorgsbeginsel, zodat reeds tijdens de voorbereiding en vóór de vaststelling van die plannen en programma's met de effecten van de uitvoering daarvan rekening wordt gehouden. Dat impliceert dat vooraf met wetenschappelijke zekerheid vastgesteld dient te worden dat de te verwachten effecten geen afbreuk doen aan de bescherming en verbetering van de kwaliteit van het milieu en de bescherming van de gezondheid van de mens.
- Dat is in dit geval niet gebeurd en daarom dient dit windpark dan ook niet vergund te worden c.q. te blijven.
31. De huidige Nederlandse wetgeving kent een jaargemiddelde geluidnorm voor windturbines van 47 Lden (voor hele etmaal) en 41 Lnight (alleen 's nachts). Volgens het RIVM⁹ resulteren deze normen in een geschat maximumpercentage van ernstig gehinderden van 9%, gebaseerd op een gepubliceerde dosis-responsrelatie. Windturbines bieden dus geen bescherming of verbetering, maar

⁹ RIVM rapport 200000001/2013 f. van Kamp et al. - Windturbines: invloed op de beleving en gezondheid van omwonenden GGD Informatieblad medische milieukunde Update 2013 (punt 2 pag. 13)

een verslechtering. Deze mogen als zodanig überhaupt niet worden vergund. Die hinder kwalificeert tevens als onrechtmatig in de zin van artikel 5:37 BW.

32. Dat dergelijke hinder en overlast ook daadwerkelijk wordt ervaren blijkt bijvoorbeeld uit de brief van 15 mei 2020 van het Ministerie van Economische Zaken en Klimaat over de verbijstering van politici over de totstandkoming van Windpark Spui in Piershil/Nieuw-Beijerland ¹⁰.

2. Schaarse vergunningen

33. In de provincie Drenthe zijn slechts een beperkt aantal locaties waar de realisatie van windturbineparken wenselijk en realiseerbaar is. Dit is door overheidshandelen gecreëerde schaarste. De aanwijzing en vastlegging van het beperkte aantal locaties heeft door de Provincie plaatsgevonden. De bewuste zoeklocaties zijn derhalve beperkt en zijn bovendien de enige waarop windparken vergund kunnen worden. Er is derhalve ook een onmiddellijke samenhang tussen het beperkte aantal zoeklocaties en het aantal te vergeven vergunningen voor de realisatie en de exploitatie van windparken.
34. Gelet op het beperkt aantal locaties en vergunningen dienen daaraan zwaarwegende eisen te worden gesteld, met name op het punt van een transparante procedure en een reële mogelijkheid tot mededinging ten behoeve van alle potentiële gegadigden. Dat vereist het gelijkheidsbeginsel.
35. Bij verdeling van schaarse vergunningen moeten alle potentiële gegadigden immers gelijke kansen krijgen om in een transparante procedure mee te dingen naar zo'n vergunning. Een verordening mag mededinging wel beperken, maar niet volledig uitsluiten. Dat betekent dat op een naar buiten toe kenbare wijze bekend moet zijn dat een schaarse vergunning beschikbaar is en binnen welke periode aanvragen voor die vergunning kunnen worden ingediend. Ook moet de verdelingsprocedure bekend worden gemaakt en moet duidelijk zijn welke eisen aan de aanvragen zullen worden gesteld.

¹⁰ Directoraat-generaal Klimaat en Energie, kenmerk DGKE-WO / 20084701 , overheidsidentificatienummer 00000001003214369000

36. Dat alles is in casu ten onrechte niet gebeurd. Dat resulteert welbeschouwd in willekeur. Ook bewoners, omwonenden en geïnteresseerden, waaronder eiseres, zijn zo als potentiële belanghebbenden ten onrechte buiten spel gezet om duurzame initiatieven – in dit geval door de ontwikkeling van een windturbinepark op land in Drenthe te ontwikkelen en daarin te participeren.
37. De beschreven gang van zaken is eveneens evident in strijd met het Unierecht en met het hier te lande geldende nationale recht ¹¹. Ook daaruit volgt de onrechtmatigheid en het feit dat vernietiging dient te volgen.

3. Verdrag van Aarhus / richtlijn

38. Er wordt niet voldaan aan het Verdrag van Aarhus / Richtlijn 2011/92/EU – geschreven om bij te dragen aan de bescherming van het recht in een milieu te leven dat passend is voor persoonlijke gezondheid en welzijn - omdat niet, althans niet volledig aan de in dat Verdrag en die richtlijn genoemde vereisten wordt voldaan, in het bijzonder niet aan artikel 7 daarvan (inspraak betreffende plannen, programma's en beleid betrekking hebbende op het milieu).

Zo liggen bijvoorbeeld de zoeklocaties al vast, er wordt berekend, maar niet concreet gemeten, naar alternatieven wordt niet gekeken en de milieu-informatie is onvoldoende concreet en niet toereikend. Op het moment dat de zoeklocaties al vastliggen, verder buiten bereik van inspraak liggen en deze voor en ten tijde van de vergunningverlening een vast en onaantastbaar gegeven vormen, kan daar per definitie geen doeltreffende inspraak op plaatsvinden, omdat niet alle opties meer open zijn. De inspraak is derhalve in werkelijkheid in essentie beperkt en niet in voldoende mate reëel noch doeltreffend.

39. Die elementen zijn uiterst relevant en mogen niet buiten beschouwing worden gelaten, opgeknipt of ontweken worden. In die gevallen wordt immers aan de

¹¹ ECLI:NL:RVS:2016:2927

nuttige werking van de bescherming van het milieu significant afbreuk gedaan. Daaraan dient een halt te worden toe geroepen.

40. Voorts volgt ook uit richtlijn 2011/92 EU dat alleen al de hier niet meer in het geding zijnde ligging (waaronder / oftewel een zoekgebied) relevant kan zijn voor de beoordeling van aanzienlijke milieueffecten en het publiek in een vroeg stadium wordt geïnformeerd, dit geheel in lijn met het Verdrag van Aarhus. Het achterwege laten van een MER-toetsing en het niet informeren van het publiek zijn daarmee strijdig. Daaruit volgt dat de vergunning niet in stand kan blijven en vernietigd dient te worden.

Conclusie

41. Uit het voorgaande volgt dat de vergunningen voor het windpark in strijd zijn met dwingende regels van Unierecht (en nationaal recht), onwettig en onrechtmatig zijn, op grond waarvan de vorderingen van eiseres voor toewijzing gereed liggen. Ook uit het beginsel van unietrouw ex artikel 4 lid 3 VEU volgt dat de lidstaten alle algemene en bijzondere maatregelen moeten treffen om de nakoming van de Unieverplichtingen te verzekeren. De onderhavige vorderingen van eiseres zijn daarmee in overeenstemming.

Sommatie

42. Gedaagden zijn bij brief van 7 september 2020 verzocht respectievelijk gesommeerd de bouw, realisatie en eventuele exploitatie van het windpark niet te doen aanvangen c.q. per direct te doen staken en gestaakt te houden en dat uiterlijk binnen 48 uur na verzending van die brief te bevestigen (**prod. 7**).

Verweer gedaagden

43. De verzochte bevestiging is uitgebleven. Gedaagden hebben via hun raadsman laten weten geen aanleiding te zien om in te gaan op die sommatie en hebben iedere aansprakelijkheid afgewezen. Volgens gedaagden staan de rechtmatigheid van de bouw, realisatie en exploitatie van het windpark vast. De Afdeling heeft in haar uitspraken van 21 februari 2018 en 24 juni 2020 beroepen van meerdere partijen tegen de besluitvorming ten behoeve van het windpark niet-ontvankelijk en ongegrond verklaard.

Daarnaast heeft de Afdeling het herzieningsverzoek van haar uitspraak van 21 februari 2018 bij uitspraak van 17 april 2019 afgewezen. In hetgeen in voormelde sommatie naar voren is gebracht zien gedaagden geen grond voor de Afdeling terug te komen op haar eerdere oordeel. De bouw van het windpark gaat dan ook volgens planning door.

Weerlegging verweer

44. Gedaagden miskennen dat strijd met Unie- en nationaal recht onwettig en onrechtmatig is, waar dwingendrechtelijk direct een einde aan gemaakt dient te worden. De vorderingen van eiseres zijn daar dan ook op gericht.
45. Dat gedaagden geen grond zien voor de Afdeling om terug te komen op haar eerdere oordeel kan daaraan uiteraard niet af doen.
46. Eiseres wijst erop dat dit geen bestuursrechtelijke, maar civielrechtelijke rechtsgang is. Daarin is geen rol weggelegd voor de Afdeling maar uitsluitend en alleen voor UEA Voorzieningenrechter.
47. De uitspraak van het Hof van 25 juni 2020 is in zekere zin een novum. Ook de Afdeling heeft daar in haar eerdere uitspraken met betrekking tot het windpark niet mee kunnen rekenen. Maar de Afdeling zelf kan helemaal niet terugkomen op haar eerdere uitspraken, wanneer deze op grond van latere jurisprudentie van het Hof op een onjuiste uitleg van het gemeenschapsrecht zouden berusten ¹², nu deze niet kwalificeren als nova in de zin van artikel 8:119 Awb.

Subsidiair

¹² ABRvS 27 oktober 2004, AB 2004/427

In aanvulling op het voorgaande merkt eiseres subsidiair het navolgende op.

48. Voorgaande stellingen en verwijzingen van eiseres staan niet op zich. Deze kennen een lange(re) voorgeschiedenis, in andere vorm en andere procedures voorgelegd en beoordeeld.
49. Vaste rechtspraak van het Hof is dat partijen zich waar nodig moeten kunnen beroepen op onvoorwaardelijke en voldoende duidelijke bepalingen en interpretaties van een richtlijn, nationale autoriteiten en rechters richtlijnconform moeten interpreteren en nationale voorschriften die daarmee onverenigbaar zijn, buiten toepassing moeten laten ¹³. In die geciteerde uitspraak (*Client Earth*) ligt ook een welkome aanmoediging voor nationale rechters om steeds het nationale recht en beleid kritisch te toetsen aan het Europese recht.
50. Eiseres formuleert daartoe subsidiair de navolgende prejudiciële vragen als bedoeld in artikel 267 VWEU, dit voor het geval UEA Voorzieningenrechter de primaire vorderingen van eiseres niet of niet onmiddellijk voor toewijzing gereed acht.

D'Oultremont en volgende

51. In de zaak van het Hof C-290/15, Patrice D'Oultremont ¹⁴ tegen Waals Gewest (Wallonië), gedaan op verzoek van de Belgische Raad van State voor een prejudicieel advies over de vraag of een wettelijke regeling van het Waals Gewest met normen voor windparken opgevat moet worden als een "plan" of "programma" in de zin van artikel 2 onder a en artikel 3 lid 2 onder a van de SMB Richtlijn heeft het Hof die vraag al bevestigend beantwoord. Van een MER noch van publieksparticipatie in de zin van artikel 6 van de richtlijn was sprake, zodat aan vaststelling van een "plan" of "programma" niet kon worden toegekomen.
52. Het Hof heeft enkele kernbegrippen ruim uitgelegd met verwijzing naar de doelstelling van de richtlijn: integratie van milieuoverwegingen. Het begrip plannen en programma's wordt zo geïnterpreteerd dat een besluit geen

¹³ ECLI:EU:C:2014:2382

¹⁴ ECLI:EU:C:2016:816

betrekking hoeft te hebben op een specifiek gebied, het besluit geen compleet kader hoeft vast te stellen, en dat algemene regels ook kunnen worden aangemerkt als 'plan en programma'. Het arrest heeft hiermee aanzienlijke gevolgen voor de Nederlandse praktijk aangaande ruimtelijke ordening.

53. De Afdeling heeft vervolgens geoordeeld ¹⁵ dat de bepalingen in het Activiteitenbesluit en de Activiteitenregeling geen relatie laten zien met enige concretisering van enig windturbineproject, noch in een planning-, noch in een programmeringsfase. Die bepalingen geven volgens de Afdeling slechts randvoorwaarden waaraan iedere inrichting ná realisatie daarvan moet voldoen. Dat is tot op dit moment de vaste rechtspraak van de Afdeling.
54. De Afdeling miskent daarmee echter met name rechtsoverweging 50 uit dit arrest van het Hof, waarin wordt gesteld:

In casu dient in herinnering te worden gebracht dat het besluit van 13 februari 2014 in het bijzonder betrekking heeft op ..., de geluidsnormen, ... Het belang en de reikwijdte van dergelijke normen zijn voldoende groot voor de bepaling van de op de betrokken sector toepasselijke voorwaarden en de keuzes die via deze normen worden gemaakt in het bijzonder met betrekking tot het milieu, dienen ertoe de voorwaarden vast te stellen waaronder toekomstige concrete projecten voor de bouw en exploitatie van windturbineparken kunnen worden vergund.

55. De vaststelling van de Afdeling dat bedoelde bepalingen uit het Activiteitenbesluit en de Activiteitenregeling (betrekkelijk tot de geluidsnormen) geen relatie laten zien met enige concretisering van enig windturbineproject, noch in een planning-, noch in een programmeringsfase is derhalve feitelijk onjuist. Een relatie met een concreet project of concrete projecten is geen voorwaarde.

Overigens is het onmogelijk de toepassing van geldende regels en normen voor windturbines los te zien van vergunningverlening voor concrete windturbineprojecten.

¹⁵ ECLI:NL:RVS:2019:1064

56. De Advocaat Generaal had in de zaak van D'Oultremont ook al overwogen:

74. Met name moet worden benadrukt dat dergelijke plannen en programma's het regelgevingskader moeten bevatten voor de toekenning van latere vergunningen voor projecten met aanzienlijke milieueffecten. Dat is mijns inziens het sleutelement om de werkingssfeer van de SMB-richtlijn correct af te bakenen, zonder al te veel in te grijpen in de wetgevingsactiviteiten van de lidstaten.

57. De onderhavige omzendbrief in die zaak had betrekking op de energiesector, met name de oprichting van windturbineparken. De geluidsnormen voor windturbines zijn van belang voor de plaatsing ervan in woongebieden en dus ook voor de ruimtelijke ordening en het grondgebruik, aldus de AG.

83. Het lijkt dan ook geen twijfel dat het voorwerp van dat regelgevend corpus onder de SMB-richtlijn valt.

58. Zo wordt telkens bij de beoordeling van de aanvraag van vergunningen door het bestuursorgaan aansluiting gezocht bij de rechtstreeks werkende en handhaafbare bepalingen van het Activiteitenbesluit en de Activiteitenregeling. Dat betekent derhalve tevens dat via die normen ook al vooraf keuzes worden gemaakt voor een project, en niet alleen door toetsing na realisatie, achteraf.

59. Het standpunt van de Afdeling is mitsdien niet juist en is als zodanig ook als onhoudbaar aan te merken.

60. De Afdeling miskent voorts dat er volgens het Hof niet een directe relatie hoeft te zijn met een concreet project. Het gaat er slechts om voorwaarden te stellen of kaders te stellen voor toekomstige vergunningen of concrete projecten (vergelijk artikel 3 lid 2a van richtlijn 2001/42/EG). Zo gaan ook de in bijlagen I en II bij Richtlijn 85/337/EEG bedoelde projecten niet uit van concreet te realiseren projecten, maar van categorisering van bedrijven en activiteiten in (slechts) algemene zin. Ook uit de onderhavige uitspraak van het Hof blijkt al dat de plannen en programma's weliswaar betrekking moeten hebben op een bepaald grondgebied (bijvoorbeeld "Nederland"), maar niet betrekking moeten hebben op de ruimtelijke ordening van een specifiek gebied.

61. Uit de bewoordingen van de bepalingen blijkt immers dat zij als belangrijke milieubeschermingsmaatregelen inclusief de gezondheid van de mens in breder opzicht zijn gericht op de ruimtelijk ordening van gebieden of zones in het algemeen. De vaststelling van de Afdeling is ook zo gezien volstrekt onverenigbaar met dat oordeel van het Hof. Het gaat hier niet, althans niet uitsluitend, om specifieke plannen of projecten, maar om generieke bepalingen gericht op de ruimtelijke ordening.
62. Het begrip plan of programma in de SMB-richtlijn moet ook niet eng, beperkt, of terughoudend, maar juist ruim worden uitgelegd, mede om te voorkomen dat de planMER-plicht wordt ontweken.
63. Het Hof heeft in deze uitspraak belangrijke verduidelijkingen verstrekt over de maatregelen waarvoor de bij deze richtlijn voorgeschreven beoordeling moet worden uitgevoerd en over de gevolgen van het ontbreken van die beoordeling.
64. Het lijkt erop dat het Hof in haar meest recente uitspraak hierover (punt 75) de Afdeling ook adresseert en kapittelt:

De woordgroep '(...) die het kader voor de toekenning van toekomstige vergunningen voor (...) projecten' in artikel 3 lid 2 onder a van de richtlijn bevat bovendien geen enkele verwijzing naar het nationale recht en vormt dus een autonoom Unierechtelijk begrip dat op het grondgebied van de Unie uniform moet worden uitgelegd.

Die uitleg van het Hof laat daarmee ook bepaald weinig ruimte voor een andere eigen uitleg door de Afdeling. Er hoeft geen relatie te zijn met een concreet project. De beoordeelde gevallen verschillen ook niet wezenlijk van het Activiteitenbesluit. Het standpunt van de Afdeling is dan inmiddels ook zeer omstreden.

65. Zo merken bijvoorbeeld De Vries en Frins op dat de regels betreffende het besluit van D'Oultremont zelf helemaal geen koppeling met één of meer concrete

projecten bevatten en de door de Afdeling gegeven uitleg onjuist en te beperkt is¹⁶.

Hoevenaars stelt dat de SMB richtlijn een ruime werkingssfeer kent die niet zomaar met nationale bepalingen ingeperkt kan worden en het ontbreken van een MER moet worden gerepareerd¹⁷.

Hij voegt daaraan toe dat in alle gevallen wel degelijk op hoofdlijnen kan worden bekeken wat de 'vastgelegde kaders' betekenen voor de vervolgbesluitvorming en dat het met de Hof uitspraak van 25 juni 2020 lastiger wordt om vol te houden dat Nederlandse algemene regels buiten de scope van de SMB richtlijn zouden vallen, omdat deze niet kaderstellend zouden zijn.

66. Indien UEA Voorzieningenrechter de lijn van de SMB richtlijn, de uitspraken van het Hof en de stellingen van eiseres niet volgt is er kennelijk zodanige twijfel aan de juiste interpretatie daarvan dat prejudiciële vragen gesteld dienen te worden met het oog op de uniforme interpretatie en toepassing van de EU-regelgeving of de zaak daartoe dient door te verwijzen.

67. De **prejudiciële vragen (I)** van eiseres zien dan op het volgende:

Kwalificeren de in de Activiteitenregeling en het Activiteitenbesluit opgenomen bepalingen met betrekking tot bijvoorbeeld geluidsnormen, lichtschittering, slagschaduw, externe veiligheid, etcetera als plan of programma in de zin van artikel 2 van richtlijn 2001/42/EG, zodat die bepalingen ervan dienen te zijn onderworpen aan een effectbeoordelingsprocedure?

En:

¹⁶ TBR 2019/79

¹⁷ Jurisprudentie Milieurecht, noot bij 104 van 01-09-2020 (pag. 1213)

Is toepassing en uitleg van richtlijn 2001/42/EG alleen dan doorslaggevend wanneer de bepalingen uitsluitend zien op de situatie dat er sprake is van een directe relatie met een concreet project?

Schaarse vergunning

68. Eiseres verwijst hiervoor allereerst naar voorafgaand punt 33 en volgende van deze dagvaarding.
69. De afgegeven vergunningen zijn niet in tijd afgebakend terwijl de economische levensduur van het windpark niet onbeperkt is. Het concreet en specifiek borgen van rechten en aanspraken op schaarse vergunningen is precies waar het Verdrag van Aarhus ook het oog op heeft.
70. Nu niet aan de eisen van gelijke kansen en transparantie is voldaan is eiseres als potentiële gegadigde bij het verkrijgen van een schaarse vergunning kennelijk minder gelijk dan gedaagden. Die rechten van eiseres zijn niet gerespecteerd, maar integendeel op voorhand illusoir gemaakt. Dat is evident in strijd met het Unierecht en met het hier te lande geldende nationale recht. Daaruit volgt dat vernietiging dient te volgen.
71. Vaste rechtspraak van de Afdeling is kortgezegd dat de regels voor schaarse vergunningen niet strekken ter bescherming van de belangen van tegenstanders van de komst van windturbineparken respectievelijk van de belangen van hen die geen feitelijke werkzaamheden aan de dag hebben gelegd om die windparken mogelijk te maken ¹⁸. Deze uitleg is onverenigbaar met het begrip 'potentiële belanghebbende(n)' en miskent dat ook tegenstanders *lest best* concreet belang kunnen hebben bij het in eigen beheer ontwikkelen en exploiteren van een windturbinepark. Dat levert ten minste draagvlak en economisch voordeel op. Eiseres is niet tegen het opwekken van duurzame energie (net zomin als dit geschil een NIMBY-discussie betreft). De achterliggende vraag is wel of het realiseren van windparken op land daadwerkelijk duurzaam is en bijdraagt aan klimaatdoelen en klimaatakkoorden. Zolang de gevolgen niet in beeld zijn gebracht en concreet zijn berekend is dat een sprong in het duister. Ook daar ziet

¹⁸ ECLI:NL:RVS:2018:141

de MER verplichting op, nu ook die 'plannen en programma' aanzienlijke milieugevolgen hebben.

72. Aangezien er niet aan de voorkant op transparante wijze een gelijk speelveld voor alle potentiële kandidaten is gerealiseerd konden die werkzaamheden feitelijk ook niet worden gerealiseerd. Dat is in strijd met het recht.
73. Indien UEA Voorzieningenrechter de lijn van eiseres niet volgt en wenst vast te houden aan de andere uitleg van de staande jurisprudentie menen eiseres dat er noodzaak is dat aan het Hof een prejudiciële vraag gesteld dient te worden met het oog op de uniforme interpretatie en toepassing van de EU-regelgeving of de zaak daartoe dient door te verwijzen.
74. De **prejudiciële vraag** (II) van ziet dan op het volgende:

*Indien slechts een beperkt aantal zoeklocaties door overheidshandelen / besluiten is vastgelegd, in casu in een provinciale verordening en/of ander overheidsstuk, en in onlosmakelijke samenhang daarmee ook de slechts op die zoeklocaties te vergunnen realisatie en exploitatie van windparken is beperkt - zodat sprake is van schaarse publieke rechten waarbij reële mededinging dient te worden gegarandeerd uit hoofde van het beginsel gelijke behandeling en als gevolg waarvan op grond van de transparantieverplichting voor elke potentiële belanghebbende een passende mate van openbaarheid dient te worden gewaarborgd - levert dat in dit geval dan geen **relevante** schaarste op die evenmin met schaarste kan worden verdeeld in de zin van het Unierecht?*

Verdrag van Aarhus / richtlijn

75. Eiseres verwijst allereerst op dit onderdeel naar de tekst hierboven onder punt 39 en volgende.
76. Vaste rechtspraak van de Afdeling op dit onderdeel blijkt uit de uitspraak van 21 februari 2018, de onderdelen 27 en 28 (ECLI:NL:RVS:2018:616) over het onderhavige windpark. De Afdeling heeft daarin geoordeeld dat artikel 6, vierde lid van de mer-richtlijn correct is geïmplementeerd in het nationale recht, omdat uit de nationale regelgeving neergelegd in de Wet milieubeheer, de Wro en de

Awb volgt dat een ieder zienswijzen naar voren kan brengen over het ontwerpplan of het ontwerpbesluit met inbegrip van het milieueffectrapport.

De Afdeling heeft verder overwogen dat op het moment dat een ieder zienswijzen naar voren kan brengen over het ontwerpplan of ontwerpbesluit met inbegrip van het milieueffectrapport, nog geen beslissing over het ontwerpplan of ontwerpbesluit is genomen. Inspraak over het ontwerpplan of ontwerpbesluit is naar het oordeel van de Afdeling vroegtijdige inspraak op een moment dat alle opties open zijn en doeltreffende inspraak kan plaatsvinden.

77. Eiseres bestrijdt de juistheid van dit oordeel van de Afdeling. De zoeklocaties en daarmee de uiteindelijke locaties liggen immers al onherroepelijk vast. Daartegen kan niet meer met een rechtsmiddel of anderszins worden opgekomen. Datzelfde geldt op vergelijkbare wijze ook ten aanzien van structuurvisies. Mede als gevolg van de Crisis- en Herstelwet en gecoördineerde besluitvorming leiden deze tot bindende vaststellingen en onherroepelijke situaties.
78. Mitsdien liggen per definitie niet alle opties meer open.
79. Indien UEA Voorzieningenrechter de lijn van eiseres niet volgt is er noodzaak aan het Hof een prejudiciële vraag te stellen met het oog op de uniforme interpretatie en toepassing van de EU-regelgeving en /of de zaak daartoe door te verwijzen.
80. De prejudiciële vraag (III) van eiseres ziet dan op het volgende:
81. *Indien een structuurvisie en/of de keuze voor de ligging van een zoeklocatie van een voorgenomen windturbinepark reeds gegeven is in de zin van artikel 2 lid 1 van richtlijn 2011/92/EU is er dan nog sprake van dat het betrokken publiek in een vroeg stadium nog reële mogelijkheden tot inspraak procedure heeft wanneer alle opties open zijn, opmerkingen en mening kenbaar kunnen worden gemaakt aan de bevoegde instantie(s) in de zin van artikel 6 lid 4 van de richtlijn, voordat het besluit over de vergunningsaanvraag wordt genomen?*

Bewijsaanbod

82. Indien en voor zover op eiseres enige bewijslast rust biedt zij aan al haar stellingen met alle middelen rechtens, in het bijzonder door middel van getuigen te bewijzen.

Relatieve bevoegdheid

83. Uw Rechtbank is relatief bevoegd, nu gedaagden sub 1 en 2 woonplaats hebben binnen het rechtsgebied van zittingsplaats Assen, het onderhavige windturbinepark als onroerende zaak eveneens in dat rechtsgebied is gelegen, welk gebied tevens het gebied is waar de schadetoebrengende feiten zich afspelen.

M I T S D I E N het U Edelachtbare Voorzieningenrechter behage bij vonnis in kort geding, voor zover mogelijk uitvoerbaar bij voorraad, op de minuut en op alle dagen en uren:

primair:

gedaagden te verbieden de aanleg, bouw, realisatie en eventuele exploitatie van het windpark te doen aanvangen dan wel gedaagden te gebieden die aanleg, bouw, realisatie en eventuele exploitatie per direct te staken en gestaakt te houden, het verbod en gebod op straffe van een dwangsom van 1 miljoen Euro per dag of deel per dag, zolang gedaagden niet aan het ten deze te wijzen vonnis in kort geding voldoen.

subsidiar (indien en voor zover UEA Voorzieningenrechter eiseres niet volgt in haar primaire vorderingen):

het Hof met het oog op de uniforme interpretatie en toepassing van de EU-regelgeving de hiervoor genoemde prejudiciële vragen I, II en III voor te leggen c.q. de zaak daartoe naar dat Hof door te verwijzen, dit onder schorsing van de aanleg, bouw, realisatie en eventuele exploitatie van het windpark voor de duur vanaf de aanvang van dit kort geding tot het moment van het uiteindelijk ten deze te geven eindvonnis in kort geding, het schorsen en geschorst blijven tijdens die duur op straffe van dwangsom van 1 miljoen Euro per dag of deel per dag, zolang gedaagden niet aan het ten deze te wijzen vonnis in kort geding voldoen.

primair en subsidiair:

met veroordeling van gedaagden in de kosten van dit geding, een bedrag aan salaris advocaat daaronder begrepen.

De ondergetekende verklaart dat bovenstaande verschot
voor de goede verichting van de ambtshandeling noodzakelijk waren
en dat er geen sprake is van een rechtstreeks of medeilijk belang in de
onderneming of derde die de kosten factureerde.

deurwaarder

Eiseres kan op grond van de Wet Omzetbelasting 1968 de haar in rekening gebrachte omzetbelasting niet verrekenen.

Deze zaak is in behandeling bij Mr P.A. de Lange, Vos & De Lange Advocaten, Postbus 148, 2990 AC Barendrecht,
bezoekadres: 1^e Barendrechtseweg 76-80, 2992 XC Barendrecht, telefoon 0180 - 695 115, telefax 0180 -
695 110, e-mail: info@vdladvocaten.nl, zaaknummer: D20200163.

